

Gyermekvásár

A szülők, nagyszülők szemében gyermekük (unokájuk) a legszebb, legokosabb, legügyesebb a világon. Jól van ez így, ez a természet rendje.

Azért léteznek kivételek. Nem csak mesék, de írásbeli dokumentumok vannak olyan szülőkről, akik (rendszerint anyagi megszorultságból) áruba bocsájtják gyermekeiket. Az „áru” nagy része gondos nevelőszülőkhöz kerül, akik azért fizetnek, mert nem lehet saját gyermekük, de nem minden vásárló ilyen jószívű. Köztudott, hogy a megvett vagy elcsalt gyerekek egy része lelketlen szervkereskedőknél végzi, a kislányok közül pedig nem egy nyilvánosházakba kerül.

Az ember kereskedelem szinte egyidős emberiséggel. Tudomásom szerint magyar vonatkozásban az első írásos emlékek ezzel kapcsolatban a török időből maradtak fenn, de a téma örök. Az újságok a 19. század második felében is szívesen „elóvették” sőt átvették egymástól az erről szóló írásokat, ha valami hátborzongatóval akarták felkelteni az olvasók érdeklődését.

Az Alföld 1862. augusztus 19-i száma a kolozsvári lap egyik tárcájára reagálva írta következőket:

„Az ifjabb nemzedék már nem emlékszik rá, hogy 1837-től 1848-ig hány száz, hány ezer tót gyermeket hoztak le az éhség földjéről: Árvából, Trencsénből, Galíciából, Sléziából és a szepesi Magurából a magyar alföldre, vásárokra, s azonkívül minden nyári takarodásra lejöttek sovány hegyeik közül a szegény bugerek, magukkal cipelve egy rakás apró gyermeket, három vagy akár egy húszasért is, sőt öt váltó garasával árulva egyet-egyet. A nyomorult apa s anya örült, hogy megszabadult a gyermektartás gondjától, a szülőt és családot cserélt gyermek örült, mert tudta, hogy jobb dolga lesz ezután, mint szülőinél volt. 1845-ben Tokajban, a júniusi vásárban két szekéren láttam tíz eladó tót gyermeket Árvából, pár óra alatt mindegyik elkelt. Egy tisztas asszony vezetett kezénél fogva egy boglyas fejű kis portékát.

Hol vette az ifiasszony azt a gyermeket? szólítja egy másik.

Itt vettem egy húszasért!

Van-e még több?

Nincs, ez volt az utolsó, alig hogy én is kaphattam.

Ej, ej! sopánkodik a másik, én is vettem volna, nekem nincs egy csepp gyermekem sem; annak ad az Isten, kinek nincs rá szüksége, többet is mint kellene. Sajnálom, hogy nem kaphattam, bizony jó dolga lett volna nálam.

Hát a török időkben hány darab mindkét nemű gyermeket árultak a török piacokon, hogy a harácsot megfizethessék. A régi krónikás Cserei említi, hogy mikor egyszer a katona verte a parasztot, ez kétségbeesve kiáltá: ne bánts! elviszem feleségem, gyermekem a temesvári vásárra, eladom, s megfizetek.

Egyik Perényi a töröknél kezesül letartóztatott gyermeke helyett cserébe Sárospatakon és vidéki jószágain összefogdosztatott harminckét kicsi gyermeket és fiatal leányt, de kiket aztán mások megszabadítottak, s Perényi úrfi a töröknél maradt.

Szegedi Kis István becsületes püspök uramat, mint akkoron nevezték, a baranyai újhitű eklézsiák első szuperintendánsát, 1545-ben a pécsi basa bezáratta. ...) Hívei a bosszús basától egy önként ajánlkozó szép magyar menyecskével váltották ki.

Ez volt az úgynevezett primitív régi világban, de a lelki deformáció, hogy gyermekeket élettelen tárgyként bocsátanak áruba, megmaradt a 20. sőt a 21. század fejlett világában is, ahol nemcsak az országok valutáival, földjeivel, vizeivel, épületeivel, az emberek munkaerejével, sportolókkal, de a saját sorsáról még dönteni nem tudó kiskorúakkal is kereskednek. A Mindennapi portálon (mindennap.hu/cikk/eladta) megdöbbentő riportot olvastam egy apáról, aki a három lányát 240.000 forintért!!!! eladta egy Olaszországban működő bordélyháznak. Közülük az egyik, aki nem bírta elviselni a kényszerű szexuális megaláztatást, öngyilkos lett. Úgy látszik, a téma valóban örök.

Piroska István

Azt írta az újság. 2013. február